

dem. Hun var en høj, meget slank Dame, yderst elegant klædt.

Jægermesteren lod sig derimod ikke se.

»Jeg tror ikke, vi skal vente paa John,« sagde den unge Frue, da hendes Gæster et Kvarterstid efter kom ned fra deres Værelser. »Vi maa hellere gaa tilbords.«

I Stedet for Jægermesteren traf Fru Bertha og Jytte en ældre Frøken Søholm, en Søster til Kaffe-grosserereren. Den lille vissengule, stærkt oppyntede Dame, hvis Maal røbede hende som indfødt København fra Borgergadekvarteret, meddelte straks ved Bordet, at hun havde en Mavesygdom og led af Oppustning. I en Fløjlspose medførte hun et Apotek af Pulvere og Piller i smaa Sølvæsker, som hun med Ømhed stillede til Skue foran sin Kuvert.

»Har De prøvet en Kur i Karlsbad?« spurgte Fru Bertha for at vise hende Deltagelse.

»Karlsbad? Jo, det har jeg vist. Jeg har da været baade i Mariebad og Svalebach og Rønneby — min Broder har betalt for mig. Men lige meget har det hjulpet. Jeg stoler ikke en Døjt paa Lægerne. Det gør min Broder heller ikke. Det er bare Pengeafpresning, siger han. Nu har jeg haft min Svaghed i 27 Aar, og med alt det, der er kostet paa den, er der ingenting, der har hjulpet mig. Og det allermest ærgerlige er, at akkurat som man er død, saa finder